

CEM AKAŞ

Olgun- luk

Çağı Üçle- mesi

ROMAN

*Balığın Esir Düştüğü Yer
Sönmemiş Kireç
Oyun İmparatorluğu*

♥ can
çağdaş

CEM AKAŞ
OLGUNLUK ÇAĞI
ÜÇLEMESİ

BALIĞIN ESİR DÜŞTÜĞÜ YER
SÖNMEMİŞ KİREÇ
OYUN İMPARATORLUĞU

Can aędaş

Olgunluk ağı Üçlemesi, Cem Akaş

© 2021, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: *Balığın Esir Düştüğü Yer*, Altıkırkbeş, 2000; *Olgunluk ağı Üçlemesi*, Yapı Kredi Yayınları, 2001.

Can Yayınları'nda 1. basım: Temmuz 2021, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1 500 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdaę

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-5169-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAęITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750751691

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CEM AKAŞ
OLGUNLUK ÇAĞI
ÜÇLEMESİ

BALIĞIN ESİR DÜŞTÜĞÜ YER
SÖNMEMİŞ KİREÇ
OYUN İMPARATORLUĞU

ROMAN

♥can

Cem Akaş'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Sincaplı Gece, 2016

Y, 2018

19, 2020

7, 2020

Gitmeyecekler İçin Urbino, 2020

Zamanın En Kısa Hali, 2020

CEM AKAŞ, 1968'de Mannheim, Almanya'da doğdu. İstanbul'da yaşıyor. Başlıca yapıtları: *Noktanın Kesişimleri Antolojisi* (1990), *7* (1992), *Suç ve Ceza* (1992), *Gizli Hava Müzesi* (1995), *Olgunluk Çağı Üçlemesi* (2001), *r* (2002), *Gitmeyecekler İçin Urbino* (2007), *19* (2009), *Tekerleksiz Bisikletler* (2012), *Sincaplı Gece* (2016), *Y* (2018), *Zamanın En Kısa Hali* (2020).

www.cemakas.com

İçindekiler

Balığın Esir Düştüğü Yer	11
Sönmemiş Kireç.....	119
Oyun İmparatorluğu	349
Kim Kimdir? Ne Nedir?	507

BALIĞIN ESİR DÜŞTÜĞÜ YER

265'e

“Define” adası.

Her yolculuk, başlayacak olana dair endişenin bittiği yerde biter – ekvator hattındaki ufak yapay adaya iki yıllık erzakla ve başka gerekli malzemeye bırakılan Hökl, kendisi için yapılmış eve doğru yürürken, yolculuk boyunca içini ezen sıkıntıdan kurtulmuş olduğunu farketti. Simu’nun ince bileklerinin içinin, ensesindeki silik kırmızı lekenin özlemiyle titremiyor olması da kendini daha iyi hissetmesini sağladı; gülümsedi – sevmediğim bir yerde, sevmediğim bir işi yapacağım iki yıl boyunca; kurtulduğum ve kazanacağım şeyler olacak, yanma kar kalacak bunlar. Bu cümleyi, sevgilisinden ayrı kalmak zorunda olmasının dayanılabilirliğini hissettiği bir anda kurmuş olması Hökl’de belirgin bir suçluluk duygusu yarattı yaratmasına; ne var ki şu anda yalnızca kendini sevecek ve korumaya çalışacak gibiydi, biliyordu bu halini, üstünde durmamaya karar verdi.

Dönem dönem nükseder olmuştu: bir ikrah duygusu; kendi içinde tatminkar gözükken ilişkilerin, işlerin, duyguların, hedeflerin, eğlence ve sıkıntılarının aslında büyük bir kısıtlanmışlık, bir seçeneksizlik dayattığı, ruhunu törpülediği düşüncesi. Kendi sınırlarını bu sisten göre-

mez olduğuna, kendisinin ne olduğu bilgisinin parmaklarının arasından akıp gittiğine inandığı bir sırada karşısına çıkmıştı Proje. Bütün dünyadan milyonlarca aday arasından seçilmiş olması, iki yılın sonunda alacağı para ve unvan, kazanacağı ayrıcalıklar bu genç ideoloji tarihçisinin umurunda değildi çok fazla; Proje'nin kendisine herhangi bir gönül ya da akıl bağı da duymuyordu. Kaçtığını kabul etmek zorunda kalmadan kaçabilmek, kendini sınamak, rota ayarı yapmak – yaşamın dikişi, istediği buydu Hökl'ün.

Atan dikiş acı veriyordu ama. Hafifliği ve melankoliyi aynı anda tartımlarken, uzak kalmanın, istediği an dönemeyecek olmanın, koca bir boşluğu doldurmak için elinde malzeme olarak yalnızca benliğinin olmasının verdiği yarı umarsızlıkla kendine acıyordu Hökl, tatlı tatlı.

Başka hiçbir şey yapmadan, kutuları açmadan, yatağına bakmadan, soyunmadan, yıkanmadan solitransı açıp denediği için yine, kendi kendine, gülümsedi.

Köpekbalıklarının yaşam estetiği.

Yanımdayken bu kadar meşgul etmezdi kafamı, gittiğinden beri –üç gün oldu– onu düşünmeden peynir bile yiyemiyorum. Proje'nin Dubl yakınlarındaki görkemli yönetim merkezinde sıradan bir gündü – yatışmamasına özen gösterilen toplu bir cinsel enerjiyle aydınlatılmış ofislerde çalışan zeki insanlar, ödünç aldıkları meseleler hakkında itişip kakışıyor, dayanışıyor, konuşuyor, sessiz kalıyor, hırslanıp sakinleşiyordu. Simu, bu ofislerin göze çarpan neferlerinden biriydi – işbirliği, kendine güveni, çekiciliği, ukalalığı, onun başarılı olmaya alışmasının nedensiz ve yararsız olmadığını hissettiriyordu insana. Büyüğe bir dilim peyniri iştahla yerken, ayrılıkların özlemi, özlemin de aşkı beslediğini saptıyordu, düzayak, oysa

Hökl'den çok "Hökl fikri"ne tutkun olduğunun ayırdına varabilecek kadar da deneyimliydi bu işlerde. İlişkinin nesnel gerçekliğinden çok, kurulmuş efsanesi cezbediyordu onu, bu efsaneyi uzaktan uzağa beslemek çok daha kolay ve romantikti. Ne yapalım, ben romantığım.

Uzun vadede, ilişmeden sevmeyi, "beraber"likten uzak durmayı yeğlediğini anlamıştı – bir yanıyla hoşuna gitmiyordu bu, ideal bir yaşamın iki kişiyle kurulduğuna dair yüzlerce yıllık kemikleşmiş ve güya artık tarih çöplüğüne atılmış kanı onu etkiliyordu demek; bir yanıyla da memnundu işte. O kadar çok insan var tanıyacak, o kadar çok yer var gidecek – rüzgar böyle güçlü eserken hala, niye indireyim yelkenlerimi? Hökl bu gülde bir değişiklik yaratacak gibiydi başta, ama geçen zaman içinde Simu, yaşamı tek başına karşılama içgüdüsünün yenilmediğini, yenmeye çalıştığında Hökl'e duyduğu beğenin zedelenmediğini görmüştü. Gittiğinde rahatlamıştı – ne onu sevmeyi bırakmayı istiyordu henüz, ne de Sevmekten vazgeçmeyi. Koridorda gülümseyerek yanından geçen, eski bir arkadaşının eski bir sevgilisi olan iri dudaklı, iri yapılı adamla iş çıkışı uzak bir kıyı kentine hızlı motoruyla gitmek, geceyi geçirip ertesi sabah işe biraz geç dönmek, bunu ağırlaştırmadan yapmak, yapabilmek: Yaşamla ilgili en değer verdiği becerisi buydu. Yüzmek zorundayım, dibe çöküyorum yoksa – köpekbalığı mıydı, ben sevimliyim üstelik.

Olgunluk Kitabı: Proje.

Olgunluk Çağının başlangıç tarihini kesin olarak saptama konusunda tarihçiler ve edebiyatçılar artık gelekselleşmiş bir anlaşmazlık içinde olsa da, bu çağın özelliklerini en iyi şekilde temsil eden, "zeitgeist"ını yakalayan ve onu cisimleştiren şeyin ne olduğunu saptamada hatırı sayılır bir oydaşma olduğu söylenebilir: Proje.

Dünyanın manyetik alanının insan bedeni üzerindeki etkileri hakkında yüzyıl başından beri derinlemesine düşünülmektedir. Bu konuda Hrades'in önderliğindeki Kuşatım Okulunun önemli katkısıyla oluşturulan literatürün çok geçmeden, insanın meditatif gücüyle dünyanın manyetik alanının koşutlanmasından önemli bir güç ortaya çıkacağını göstermesi üzerine, çalışmalar bu gücün doğası ve olası kullanım alanları üzerinde yoğunlaştı. Hrades, homojen bir veda-meditasyon alanının küresel manyetik alanla yöndeş oturuşum sağladığında ortaya çıkacak etkinin, aura enerjisini yaklaşık otuz kat artıracığını ileri sürdü. Daha sonraki yıllarda Vletos ve ekibi bu fikri geliştirdi; ortaya koydukları nihai tasarım, bugün Proje'nin temelini oluşturmaktadır.

Bu tasarıma göre, ekvator hattına eşit aralıklarla kırk bin, kutuplara (manyetik kutuplara) kırkar bin ve dünyanın merkezine kırk bin meditatif güç odağı (dört ve daha üstü düzeyde meditasyon yapabilen kişiler) yerleştirildiğinde, meditatif güç üretiminin başlamasıyla oluşturulacak enerji kılıfı bireysel ve kitlesel auralarda Hrades'in öngördüğü (ve Hrades Etkisi olarak bilinen) bir artışa yol açacaktı. Bu artışın kesin boyutu hakkında çeşitli savlar vardır; bunun temel nedeni manyetik alanın taşıyıcılık özelliğinin önceden saptanmasındaki zorluktur.

Bu tasarımın gerçekleştirilmesi büyük yatırımlara ve kararlı bir siyasal iradenin varlığına bağlıydı – bunu sağlayan Dünya Birliği oldu. Birlik bürokrasisinde yükselen bir yıldız olan ve o yıllarda ikinci önder yardımcılığını yürüten Ebrino, Proje'nin genel koordinatörlüğüne getirildi. DB projelerinin içinde tüm zamanların en büyük bütçesini almayı başaran Ebrino, üç yıl gibi kısa bir zaman içinde 12 bin kişilik bir ekip ve büyük bir idari yapı kurdu. Uzmanlar, sönmüş Vezüv yanardağının, dünyanın merkezine yapılacak kazı için en uygun nokta olduğunu saptadı ve çalışmalara hemen başlandı.

Ne var ki Proje, küresel mutluluk vaadine rağmen düşmansız kalmadı. Çalışmaların yedinci yılında başlayan ve sürmekte olan sabotajlar, terör eylemleri ve rakip proje söylentileri, Olgunluk Çağını taçlandıracağı düşünülen bu girişimi henüz durduramadıysa da, önemli ölçüde yavaşlatmıştır. Yine de Proje yönetimi, küre yüzündeki meditatif güç istasyonlarını öngörülen noktalara yerleştirmeyi başarmıştır; merkezdeki istasyon kurulana kadar düşük kapasiteli deneme üretimine yakında geçilmesi öngörülmektedir.

Kafiye düşürmek.

İnsanın kendi çelmesinden kaçınmayı öğrenmesi gerekir. İlk birkaç gün Hökl için çok zor geçti – solitransı çalıştırmayı becerememişti, dolayısıyla kendini dünyadan tümüyle kopuk hissediyordu; yağmur ve rüzgar üç gün boyunca nefes aldırılmamış, ilk gün bundan keyif alan Hökl, o gece hiç uyuyamayınca ve ertesi sabah yoğunluğundan hiçbir şey yitirmemiş yağmurla yeniden yüzleşmek zorunda kalınca, bu adada içinin çürüyeceğinden korkmuştu. Kutulardan çıkan yiyecekler ve eğlence malzemesi de onun damak zevkine pek uymuyordu. Ama bunlardan daha kötüsü düğümlemeydi – yola çıkacağı gün Simu'nun onu uğurlamaya gelmesini istemeyip sevgilisini nasıl ağlattığını pişmanlıkla anımsıyor, yine de son dakikada gelmesine razı olduğu için şimdi seviniyordu. Mırıldandığı bir şarkının orta yerinde takılıp kalıyor, ağlamadan devam edemeyeceğini farkediyordu bazen. Simu'nun eski bir mektubunu başucunda tutuyor, her gece uyumadan önce okuyordu – asla yapmayacağı birşey olduğu için bir yandan kendine gülüyor, bir yandansa mektubun hep aynı yerinde yutkunmakta güçlük çekmeye başlıyordu: Bazen seni zaten sevdiğimi unutup sana yeniden tutuluyorum.

Bir sabah –uyuyarak geçireceği son gecenin sabahı–gürültüye uyandı Hökl, ne olduğunu anlamadı önce, anladıktan sonra da inanması için epey bir zaman geçmesi gerekti – birileri bağıra çağıra konuşuyor, küfrediyor, gü-lüyor ve anlaşılın gürleşiyordu: kilbler. Bu benliksiz ve cinsiyetsiz yaratıklardan söz edildiğini duymuştu zamanında, ama bunun bir uydurmaca olduğuna hükmetmiş-ti. Dışarı çıktığında bir kahkaha attı – görünüşleri insana, hareketleri ve enerjileri şempanzeye benzeyen, irili ufak-lı, tek tip elbiseli kilbler, arşivlerde bulup bayıldığı, iki yüzyıl öncesinin çizgi film kahramanlarını anımsatmıştı.

Kilbler Hökl'ü görünce yavaş yavaş duruldu, sonunda karşısına dizilip ona bakmaya başladılar, ama hala arala-rında itişip küfürleşiyorlardı. Yeni mi geldin sen, ne za-man gideceksin? Daha buradayım, ben de bayılmıyorum bu adaya, tohumunuza da para saymadım. Bu lafı, böyle üstten konuşmayı nereden öğrendiğini merak etti birden ama üzerinde duramadı – iki kilb ona doğru geliyordu. Bel kaslarının gerildiğini hissetti Hökl, bir ayağı kendili-ğinden geri gitti. Ne makineler getirdin? Anlayınca gevşe-di – Shakespeare şiirleri yazmaya meraklı maymunlar.

Hökl iki kilble içeri girdi, diğerleri kapının önüne yığılmış onları seyrederken solitransı gösterdi. İkisinin de, bu alet hakkında herşeyi biliyormuş ve bir üst mode-li kendilerinde varmış gibi davranması, onlardan pek hoşlanmamış olsa da eğlendirdi Hökl'ü. Orasını burasını kurcalayıp iyice çalışmaz hale getirmelerinden endişe-lenmeye başlamıştı ki, solitransın ekranı aydınlandı.

Ekva ve Ridaf: ilk pozisyonlar.

Dokuz yıllık sevgilisi öldüğünden beri Ekva kızkar-deşiyle birlikte yaşıyordu – İsta'nın kuzeyinde, ferah aile evlerinde.

Bir ilişkinin dinamiklerinin ve zıvanadan çıkışının bireysel tanıklıklarla anlatımı olarak başlayan (*Balığın Esir Düştüğü Yer*); bir ülkedeki devrim hareketinin “belgesel”ine dönüşen (*Sönmemiş Kireç*); yüzyıllar boyunca dünyanın kaderini yönlendirmeye çalışan bir grubun galaksilerarası mücadelesinin tutanakları şekline bürünüp sonlanan (*Oyun İmparatorluğu*) bir distopya:

Olgunluk Çağı Üçlemesi.

Gelecek zamanda geçen ama bilimkurgu olmayan bu üçlemede Cem Akaş, mikroskobik bakıştan teleskobik bakışa bir dizi mercekle değişimi kullanarak, taze bir dil ve alışılmadık bir kurguyla gergin ve karanlık bir dünya yaratıyor. İkinci binyılın sonunda yazılan *Olgunluk Çağı Üçlemesi*, üçüncü binyılın saplantısı haline gelecek soruyu öngörüyor: Görünen, ne kadar gerçek?

#gelecek #distopya #toplummühendislięi #istanbul #galaksi
#masal #hakikatsonrası

 can

canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5169-3

9 789750 751691